

פְּרָשַׁת כִּי תֵצֵא | ה'תשפ"ו

אָסוּר לְקַרֵּא בְּשַׁעַת הַתַּפְלָה | נָא לְשׁוֹר עַל קְדוּשַׁת הַגְּלִיוֹן

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת ע"ן חמד - אגודת ציון

לרפואת כל חולי עם ישראל ולרפואת והצלחת יוסף ליאור בן דליה אפרת וב"ב

פְּרָשַׁת כִּי תֵצֵא - הַאוֹיֵב הַגָּדוֹל בְּיוֹתֵר

"כִּי תֵצֵא לְמִלְחָמָה עַל אֹיְבֶיךָ וַיִּתְּנֶנּוּ ה' אֱלֹהֶיךָ בְּיָדְךָ וְשָׁבִיתָ שְׁבִי" (דברים כ"א, י')

אם כן, מדובר כאן באנשים צדיקים גדולים, הנזהרים בכל המצוות, ואם אירע שאחד מהם דיבר בטעות בין תפילין של יד לתפילין של ראש – הוא חוזר לביתו.

הגאון רבי אליהו לופיאן זצ"ל שואל: אם מדובר באנשים שאפילו עבירה קלה אין בידם, כיצד אומרת התורה: "וְרָאִיתָ בְּשָׁבִיָּה אִשָּׁת יִפְתָּ תֹאֵר, וְחִשְׁקָתָּ בָּהּ, וְלָקַחְתָּ לָּךְ לְאִשָּׁה"? וכי דברים אלו מתאימים לצדיקים קדושי עליון, שאין בידם שום עוון ואינם יראים משום דבר?

אלא שהתורה באה ללמד אותנו יסוד גדול: גם האדם הגדול ביותר בסביבה מאתגרת עלול ליפול אם לא יהיה דרוך, ולכן הזהירה התורה דווקא אנשים קדושים הנמצאים בשעת מלחמה, שבה היצר הרע עלול להתגבר.

הגאון זצ"ל גם אומר יסוד גדול: "אל תִּאְמַן בְּעֵצְמְךָ עַד יוֹם מוֹתְךָ" (אבות ב', ד'). שום יהודי בעולם, יהיה מי שיהיה, אינו חסין מפני יצר הרע. גם אם יש לו את הכובע הגדול ביותר, את המעיל הארוך ביותר ואת הזקן הארוך ביותר – אין לו חסינות מפני יצר הרע.

מִרְן הַגָּאוֹן רַבִּי יִשְׂרָאֵל מֵאִיר הַכֵּהֵן מֵרֵאדִין (ה'פ"ח חיים) זיע"א, היה אומר: "האויב הגדול והמסוכן ביותר של האדם הוא יצר הרע".

לכן גם הצדיק הגדול ביותר חייב להיות דרוך כל ימיו, לא להרגיש בטוח בעצמו, ולא להאמין שלעולם לא ייכשל, אלא לבקש תמיד את עזרת הקב"ה שיצילו מיצר הרע ומכל מכשול.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחס שליט"א

חבר הרבנות המקומית מבשרת ציון

אנחנו קוראים בפרשתנו: "כִּי תֵצֵא לְמִלְחָמָה עַל אֹיְבֶיךָ, וַיִּתְּנֶנּוּ ה' אֱלֹהֶיךָ בְּיָדְךָ, וְשָׁבִיתָ שְׁבִי. וְרָאִיתָ בְּשָׁבִיָּה אִשָּׁת יִפְתָּ תֹאֵר, וְחִשְׁקָתָּ בָּהּ, וְלָקַחְתָּ לָּךְ לְאִשָּׁה". (דברים כ"א, י'-י"א).

בפרשת שופטים ראינו שלפני היציאה למלחמה הכהן הכריז לפניהם, שמי שבנה בית חדש ולא חנכו או נטע כרם ולא חיללו או אירש אישה ולא נשאה – ישוב לביתו;

לבסוף: "מִי הָאִישׁ הַזֶּה וְרָךְ הַלֵּב יֵלֶךְ וַיִּשָּׁב לְבֵיתוֹ" (דברים כ', ח'). הגמרא (סוטה מ"ד ע"ב) שואלת: ממה הוא ירא? ומתצת: "זהו המתירא מן העבירות שבידו", וכפי שנאמר: "פָּחַדוּ בְּצִיּוֹן חֲטָאִים, אֲחֻזָּה רָעָדָה חֲנָפִים" (ישעיהו לג, י"ד). הוא חושש לצאת למלחמה מפני שהשטן מקטרג בשעת הסכנה.

ממשיכה הגמרא ושואלת: מאילו עבירות הוא ירא? ומשיבה: "אפילו שח בין תפילה לתפילה". כלומר, אדם שדיבר בין הנחת תפילין של יד להנחת תפילין של ראש.

אנחנו מברכים על תפילין של יד ופוטרים בברכה זו את תפילין של ראש (לפי דעת מרן שו"ע), ואם הפסיק בדיבור ביניהן עליו לברך פעם נוספת על תפילין של ראש. נמצא שגרם לברכה נוספת שלא הייתה נצרכת לכתחילה, ועל עבירה זו הגמרא אומרת שהוא בכלל "הירא ורך הלבב".

הוא אינו מחלל שבת, לא עבר על גילוי עריות או עבודה זרה, ואף אינו מזלזל בשאר המצוות. כל חטאו הוא שדיבר בין תפילין של יד לתפילין של ראש, ואף על פי כן הוא חוזר לביתו ואינו יוצא למלחמה.

העלון מוקדש להצלחה בגו"ר

יצחק אריאל בן טובה חגי חיים וב"ב
שמואל אימן בן אסתר זרי שגית בת רותי
מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים
ליאור יהושע סומך וב"ב גלית בת מסודי
יהודה אריה בן רחל ברכה ארז בן שושנה
רוחן אברהם וב"ב קסירר אפרים וב"ב
רחל ברכה בת פדילה דליה משפ' שטרית
נעם יצחק בן רחל ברכה רינה בת סימי וב"ב
יוסף ליאור בן דליה אפרת הצלחה בכל העניינים
שלמה ודנה דוד וב"ב אריה ושרה לוי וב"ב
י.מ.י.ש כדורי אקבלי יוסף חיים בן נסכה
שולמית ומרדכי חיים דויטש וב"ב

דיווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר חונית בת סימי
תרצה בתיה בת ימנה נינט סיון בת אסתר
עמית בת טובה יוסף בן רוחמה
נתנאל בן ג'ינה אילן בן ג'וליאט
אסף בן סופיה דוד עומרי בן יהודית
מיטל בת מלכה מאיר בן שרית ואליהו
טליה עדן אסתר בת שולמית יפית בת ג'ינה
שרי ימנה בת שולמית שמעון בן שולמית
אנאל חביבה בת שולמית אורן בן נעמי
שושנה שירה בת סילביה מיטל בת שושנה

זרע קודש בר קיימא

גלית בת מסודי אליהו זרי בן ימנה
אילנה בת רוחמה שמואל אימן בן אסתר זרי
סיון בת אסתר רחל מרים בת יהודית
נועה בת מזל טוב משה מנחם בן רחל
דניאל בן שרה ואושרית בת שושנה
נעמה בת יפה דגנית בת שושנה

רפואה שלמה

מאיר ישראל בן רחל ברכה יצחק בן עזרא
ימנה ניצרי בת סטה- בריאות ואריכות ימים
מרדכי ניצרי בת פרח- בריאות ואריכות ימים
מאיה בת עדי דליה אפרת בת נעמה
סימי בת סוליקה שלו בן מזל פחימה
אורן בן אסתר דינה בת מזל
יהודית אסתר פראדל בת חיה- בריאות ואריכות ימים
נעם יצחק בן רחל ברכה נעמי בת רחל
שירה שילת בת אורלי אפרים בן שרה
ליאור ישראל בן תמר חיה אסתר בת סוליקה
מוריה בת רחל ברכה נחום בן כיריה
יהודה אריה בן רחל ברכה טובה בת אורה
יפה בת שרה-הצלחה ורפואה רחל בת זוהרה
מישי אסתר בת זהרה שאול בן סילביה
ענית בת רחל ברכה בנימין בן יקוט
רפאל משה בן רחל יצחק בן פנינה
רחל ברכה בת פדילה דליה יצחק בן רבקה
רונית בת סבירה קסנש בת דגטו
יצחק בן חנון רפאל אבידן בן תקווה
זהבה בת שושנה רייזל

22/08/2026

ט' אלול תשפ"ו

פרשת כי תצא

הפטרה: "רני עקרה"- ישעיה נ"ד

	כניסה	יציאה	ר"ת
י"ם	18:41	19:53	20:41
ת"א	18:58	19:56	20:38
ח'פה	18:51	19:56	20:40
ב"ש	18:58	19:54	20:39

שואל ומשיב בהלכה - סליחות - חלק ג'

ההלכות מוקדשות לעילוי נשמת משה בן גורג'יה ז"ל

על מה צריך להקפיד כשאומרים סליחות?

Office

תשובה

להלן סיכום ההלכה מפי ר' אליהו פנחסי, מתוך ספרו 'הכשרות למעשה':

אם אין זמן לומר גם תיקון חצות וגם סליחות – תיקון חצות קודם לסליחות, ואפילו לתלמוד תורה. אדם שקם לפני עלות השחר יקדים לומר תיקון חצות, גם אם יפסיד בכך את אמירת הסליחות.

אין לומר וידוי יותר מפעם אחת, אפילו לא בשני נוסחים שונים. לכן, כשאומר תיקון חצות לפני הסליחות, לא יאמר וידוי בתיקון חצות אלא רק בסליחות. כמו כן, אם אומר סליחות או תיקון חצות אחר חצות הלילה, ולאחר מכן אומר קריאת שמע שעל המיטה, לא יאמר וידוי בשניהם, מכיוון שאדם האומר וידוי פעמיים הרי הוא ככלב השב על קיאו. **מקורות:** בא"ח וישלח י"ג; שער הכוונות, דף נ"א.

תלמידי חכמים ומלמדים גם הם צריכים להתאמץ לומר סליחות עם הציבור. ראוי שילכו לישון מוקדם יותר מהרגלם, כדי שלא ייפגע לימוד התורה שלהם או העברת השיעור לתלמידיהם. **מקורות:** רמ"א יו"ד סימן רמ"ה סעיף י"ז.

תלמידי חכמים ובחורי ישיבות הרגילים לעסוק בתורה עד שעה מאוחרת בלילה, ואם ישכימו באשמורת הבוקר לומר סליחות יש חשש שיתבטלו מסדר לימודם ביום, ישתדלו לומר סליחות בציבור אחר חצות הלילה. אם אינם מוצאים מניין לאמירת סליחות אחר חצות הלילה, ישתדלו לכל הפחות לקום לסליחות בימי שני וחמישי. בנוסף, יתאזרו בכל עוז לקום ולהשתתף עם הציבור באמירת סליחות ותחנונים בעשרת ימי תשובה.

אדם המשכים לומר סליחות באשמורת הבוקר צריך להיזהר שלא ינמנם בתפילת שחרית, ובפרט בקריאת שמע וברכותיה ובתפילת שמונה עשרה במיוחד כאשר התפילין עליו, אסור לישון או להסיח דעתו מהן מפני קדושתן. מי שאינו נזהר בזה – יצא שכרו בהפסדו. כלל גדול אמרו בעבודת ה': לשמור תחילה את העיקר, ורק אח"כ להוסיף בחסידות, ולא לזלזל בעיקר ולקיים רק את התוספת. אם אינו יכול להיזהר בכך, עדיף שיאמר סליחות לפני תפילת מנחה או אחר חצות הלילה, כדי שיוכל להתפלל שחרית עם תפילין כראוי.

החי ייתן אל ליבו, בשעת אמירת הווידוי והסליחות, לבדוק ולפשפש במעשיו, לחזור בתשובה שלימה ולהוסיף מצוות ומעשים טובים בהתקרב יום הדין, שבו נשקלים זכויותיו ועוונותיו של כל אדם.

אחר שסיימו לומר סליחות יאמרו קדיש 'תתקבל', אפילו אם מתפללים תפילת שחרית מיד לאחר הסליחות. אם היו עשרה שאמרו סליחות ואחד מהם יצא מביה"כ לפני אמירת הקדיש, לא יאמרו קדיש 'תתקבל' אם לא נותרו לפחות עשרה אנשים.

מסירות נפש ושיכרה

הגאון הרב יחיאל צוקר סיפר: "שמעתי סיפור מפי הרב אורן רייך, שהיה לו תלמיד מצוין בכל קנה מידה: בהתמדה, ביראת שמיים, זכה וטהורה – משהו לא רגיל. הוא עלה והתעלה, התחתן, וכיום הוא אברך ת"ח מופלג ממש. בחור זה לא גדל בבית של רבנים, אפילו לא בבית של בני תורה. יהודים פשוטים מאוד הם הוריו, וזה מאוד התמיה אותי: כיצד גדל פרי מבורך כל כך בבית שלא בדיוק מהווה דוגמה לכל התכונות הנפלאות האלו. הפליאה גדלה בעיניי לאחר שנחשפתי לכך שהבחור אינו היחיד בבית. יש לו אחים גדולים ממנו, וכולם בני תורה ותלמידי חכמים. סיקרן אותי מאוד לדעת מה סודו. ביום מן הימים, בשיחה אקראית, התברר לי. הוא סיפר על סבו, שהיה איש פשוט מאוד, לא מלומד, עובד עבודת כפיים לפרנסתו. הסבא בצעירותו נאלץ לשרת כחייל בצבא ארה"ב. הוא נלחם בקוריאה, במלחמה הגדולה שפרצה בין הפלגים השונים במדינה. בסיומה נחלקה קוריאה לשתי מדינות, אחת צפונית ואחת דרומית. כשחזר משם בשלום, הפליג בספינת הצבא בחזרה לאמריקה, הפלגה שארכה כשישה שבועות".

"בספינה לא היה אוכל כשר בכלל, וגם לא היו פירות וירקות כמעט. הוא לא רצה להיגאל, חלילה, במאכלות אסורות, ולכן במשך שישה שבועות אכל בצל, רק בצל! בלי שום פרי או ירק נוסף, בלי שום מאכל אחר. אכל בצל ושתה מים כך במשך שישה שבועות! האיש לא היה מגדולי הדור, איש פשוט, פשוט מאוד, אבל שישה שבועות של בצל, וזהו, רק כדי לא להיכשל במאכלות אסורות. מעשה עצום של מסירות נפש. ואכן בורא עולם שילם לו על כך. התוצאה ניכרה היטב בנכדים הגדולים שלו".

רפואה טבעית- הקשר בין מערכת העצבים וכאב - חלק ב'

כיצד ניתן להקל על הכאב? הנשימה ככלי טיפולי עוצמתי. נשימה מודעת, עמוקה ואיטית – מרגיעה את מערכת העצבים, מורידה את רמת הקורטיזול ומעלה את הסרוטונין, ממלאת את התאים בחמצן, משחררת השרירים ומסייעת לגוף להיכנס למצב של ריפוי. תרגול נשימה מודעת – שאיפה 4 שניות, החזקת אוויר 4 שניות, נשיפה איטית 8 שניות – מספר פעמים ביום גל פעילות גופנית מתונה – כמו הליכה, יוגה, שחייה וכו'. שינה סדירה – לפחות 7 שעות בלילה. תזונה מאוזנת – ירקות ירוקים, שמן זית, אגוזים, כורכום אומגה 3. (גב' אליס אוליאלי, נטרופתית ורפלקסולוגית)

מנויים

לקבלת העלון חנם ב-email
מיד' שבועי, שלח את כתובתך
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

נתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, חזק הגון,
חזרה בתשובה וכו' - נא לפנות לליאור בטל" 052-7652084
כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבשם 26 ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 9076926

לשאלות בהלכה

נא לפנות לרב אליהו חיים
פנחסי בטל" 052-6329144
(הנייד באישור ועדה רוחנית)

האדמו"ר הרב שלום יוסף פרידמן מסאדיגורה זצ"ל - נולד ב-י"ג בתשרי ה'תקע"ג (1812) ברוז'ין שברוסיה כבן בכור לאביו ולאמו. נקרא על שם סבו רבי שלום שכנא מפראהביטש ועל שם יוסף הצדיק שבריתו חלה ביום האושפיזין שלו. בשעת לידתו חזה אביו הקדוש כי יפטר בגיל 39. בעודו בשחר טל ילדותו, הרבה אביו לספר בשבחו ופעם התבטא: "בני שלום יוסף הוא חכם, גיבור ועשיר", וסיים בלשון קדשו: "גם המלאך מיכאל אינו מכיר אותו, והוא ראוי שתשרה עליו שכינה כמשה רבינו ע"ה, אלא שאין הדור ראוי לכך".

כשהיה ילד קטן כבר נודע בברכותיו שעשו פירות. סירב לקבל רבנות במקומות אחרים מפני שהיה קשור מאוד לאביו. לאחר פטירת אביו ב-ג' בחשוון ה'תרי"א (1850), תפס את מקומו בהנהגה ומילא את מקומו בהנהגת החסידים בסאדיגורה אולם הוא לא האריך ימים ונפטר עשרה חודשים בלבד. הרה"ק בעל ה'פאר ישראל', האדמו"ר השני מבוהוש זיע"א, התבטא פעם: "זקני, רבינו מרוז'ין זיע"א, עם בנו בכורו זקני רבי שלום יוסף זיע"א, היו בבחינת נשמה אחת בשני גופים, ונסתלקו מהעולם הזה גם כן בשנה אחת, כיוון שלא היו יכולים להיות שנה אחת זה בלא זה". עוד אמר "מקובל בידי, שזקני רבינו מרוז'ין עם זקני רבי שלום יוסף, היו כמעט בצורה אחת, עד כדי כך שהיה קשה להכיר בין זה לזה". הרבה בסיגופים ובתעניות ולמרות זאת נודע בכוחו הרב. נפטר ב-י"א אלול ה'תרי"א (1851). חי כ-39 שנים. ציונו בלייפציג.

אביו: מרן האדמו"ר ר' ישראל מרוז'ין. **אימו:** מרת שרה. **אשתו:** מרת בלומה רייזל (בת ר' דן מראדוויל, נכדו של רבי יחיאל מיכל מזלוטשוב וחתנו של הרב מאפטא). **ילדיו:** האדמו"ר ר' יצחק (מייסד שושלת בוהוש), ר' מנחם נחום דב בער (ר' נחום בער'ניו) מסדיגורה. מרת לאה רחל (נישאה לקרוב משפחתה, ר' אברהם יהושע השיל ממז'בוז'), מרת בת שבע (אשת בן דודה ר' מנחם נחום מרדכי פרידמן ובזיווג שני אשת בן דודה ר' ישראל פרידמן מסאדיגורה). **מרבותיו:** אביו, מרן האדמו"ר ר' ישראל מרוז'ין. **מספריו:** **ירשפי קודש**- דברי תורתו פורסמו בספרים רבים ולאחרונה לוקטו כל מאמריו הפזורים והן מתוך כתבי יד על ידי מכון 'תורת אמת' - שטפנשט.

פעם אחת היה אדם חולה מאוד, רח"ל. האיש הלך לכמה צדיקים וביקש את ברכתם, אולם ללא הועיל, עד שהחליט לנסוע אל האדמו"ר רבי ישראל פרידמן מרוז'ין. כאשר הגיע, שהה הצדיק בחדרו, והגבאים לא נתנו לו להיכנס. בינתיים פגש ברבינו, רבי שלום יוסף, שהיה עדיין ילד. רבינו ביקש ממנו שש מטבעות, ולאחר שקיבל את הכסף בירך אותו. ברכתו התקיימה, והאיש התרפא בדרך נס. לאחר מכן בא האיש אל האדמו"ר רבי ישראל וסיפר לו מה אירע. השיב לו האדמו"ר: "הברכות של בני רבי שלום יוסף משפיעות כמו הברכות שלי".

רבינו היה ממעט מאוד באכילה. עברו עליו זמנים שכמעט שלא אכל כלל. פעם אחת נכנסה לחדרו בתו הצדקנית, מרת רחל לאה, בשעה שהביאו לו לאכול, וראתה שהמאכל עומד לפניו והוא אינו אוכל, והחלה לבכות. אמר לה אביה: "למה תבכי, בתי? וכי סבורה את שמניעת האכילה תחליש את כוחי?". הצדיק ניגש לכיסא גדול וכבד שעמד בחדרו, הגביה בשתי אצבעותיו, וסבב עמו אנה ואנה בתוך החדר. לאחר מכן העמיד את הכיסא במקומו ואמר שוב לבתו: "דעי לך, בתי, שאם נותן אדם לנשמה כל צורכה, אפשר לו להיות חזק גם בלא אכילה".

נסיד אחד עמד מחוץ לחדר תפילתו של רבינו בשעה שהתפלל. לא שמע האיש קול ולא תנועה, אלא רק את קול צעדיו של הצדיק כשהוא מתהלך אנה ואנה בחדרו. לאחר התפילה ניגש המשמש לחדרו והוציא משם כותונת לחה ותלה אותה לייבוש. התפלא האיש, והמשמש אמר לו: "כך מדי יום. לאחר התפילה נאלצים אנו להחליף לו את הכותונת". כשבא האיש אל רבי לייבוש מטומטום וסיפר לו על הפלא שראה, אמר לו: "הדבר נעשה מרוב פחדו של רבי שלום יוסף מהדר גאון השם".

ויפר הגה"צ רבי מנחם מנדל טוביאס, אב"ד דרכי שמואל: בשעתו השתתפתי בנישואי הגר"מ גרוס, שהתקיימו בה' באלול. בשעת השמחה ישב לידי יהודי מבוגר בשם רבי יצחק יעקב ציינוירט. דיברנו, ואמרתי לו תוך כדי הדברים שבעוד כמה ימים חל יום ההילולא של הרה"ק רבי שלום יוסף פרידמן, בנו בכורו של הרה"ק מרוז'ין, שחל ב-י"א באלול. היהודי אמר לי: "זכיתי לראות את הצדיק". עמדתי משתומם, כיצד ייתכן הדבר, שהרי רבינו נסתלק בשנת ה'תרי"א. הוא סיפר שגר בגרמניה, בעיר לייפציג, מקום מנוחתו של הרה"ק.

כאשר עלה היטלר ימ"ש לשלטון, לא התחילו הצרות מיד, אלא התגברו בהדרגה. הוא השפיל את כבודם של ישראל. השלטונות ציוו על היהודים לפנות את בתי העלמין למקום אחר, כדי להשפילם על ידי הוצאת המתים, ואף חייבו אותם לבצע את המלאכה. גם הוא היה בין היהודים שנצטוו לעשות עבודה זו. כאשר הגיעו לפנות את בית העלמין שבעיר לייפציג, עמד שם מהנדס שהיה מנהל העבודה והשגיח עליהם. כשהגיעו לציונו הקדוש של הרה"ק רבי שלום יוסף, פנו היהודים אל מנהל העבודה ואמרו לו שכאן קבור צדיק גדול, וביקשו להוציא את כל הארון הקדוש. הוא לא הסכים ואמר שמה שמצאו בכל הקברים ימצאו גם כאן. בלית ברירה פתחו את הציון הקדוש והרימו את מכסה הארון. עצם העובדה שהקשר עדיין היה קיים הייתה פלא גדול, שכן בדרך כלל עץ נרקב כשהוא קבור באדמה לאחר שנים רבות, וכבר עברו למעלה משמונים שנה מהסתלקותו.

כשהרימו את הקרש ראו כולם שצורת קודשו נותרה שלמה, עם הדיקנא קדישא, העיניים הקדושות והמצח הקדוש. "עמדנו כולנו המומים", סיפר. כשהגיע המהנדס גם הוא הזדעזע. הוא הסתכל על המצבה ואמר: "הוא קבור למעלה משמונים ושבע שנים", והוסיף שהוא כבר עובד בעבודה זו למעלה משלושים שנה, ועדיין לא נתקל במקרה כזה. לאחר מכן פרסמו את הסיפור בעיתונות הגרמנית הרשמית של אותם ימים, והתפארו באילו דברים נפלאים יש במדינתם. (מעובד מתוך הספר 'באר בשדה').

ר' ישעיה וייסברג מביתר עילית לא הצליח בפרנסתו, את ילדיו לא הצליח לחתן, וכבר הצטברו עליו חובות רבים. מכיריו יעצו לו לטוס לארה"ב ולנסות להתרים עבורו ועבור בני ביתו.

חבר יעץ לו לטוס עם חברת 'לופטהנזה' לארה"ב, עם עצירת ביניים בפרנקפורט שבגרמניה, שם קבור האדמו"ר רבי ישראל פרלוב מסטולין-קרלין. יש עניין גדול להשתטח על קברו של הצדיק ולבקש שהקב"ה יושיע אותו, ידאג לו לפרנסה בשפע, ימחק את חובותיו ויחתן את ילדיו.

הוא טס לפרנקפורט, והיו לו ארבע שעות המתנה עד לטיסת ההמשך לארה"ב. הוא יצא לחפש נהג מונית וניסה לשאול, אך לא ידע את השפה.

הוא החליט להגיע לאזור המוניות ולשאול בעברית, אולי ימצא נהג ישראלי. הוא הגיע למונית הראשונה ושאל בעברית: "אני צריך להגיע לקבר של רבי ישראל מקרלין". הנהג לא הבין אותו. כך היה עם הנהג השני, השלישי ושאר הנהגים. אף אחד לא הבין את השפה.

אחד הנהגים השיב בעברית: "בטח, בוא, אני אקח אותך". ר' ישעיה עלה למונית. בדרך אמר לו הנהג: "אני במקרה פה היום. אין כאן ישראלים, רק גויים. היה לך מזל גדול".

כשהגיע לציון התפלל מכל הלב במשך כשעתיים וחצי. לאחר מכן חזר לשדה התעופה וטס לארה"ב. הוא הלך לבית הכנסת של סאטמר וראה אברך שנכנס ומבקש צדקה להכנסת כלה. הוא הביט באברך ונזכר במישהו שלמד עמו לפני שלושים שנה.

לאותו אברך הייתה לקות בדיבור, והוא היה מחקה אותו, צוחק עליו ומבזה אותו. לאחר שהתחתן ביקש ממנו סליחה, אך אותו אברך בעל לקות הדיבור לא סלח לו. עברו שנים, והעניין נשכח.

ר' ישעיה הבין שלאחר שהתפלל אצל הצדיק זימנו לו מן השמיים את אותו אברך, כדי שיסלח לו ויסיר מעליו את כל העיכובים.

ר' ישעיה ניגש אליו והתחיל לדבר עמו, אך האברך ענה ללא מגמגום. הוא שאל אותו: "יש לך אח שאולי מגמגם?". האברך הביט בו ואמר: "זה אתה! אני זוכר אותך טוב מאוד. עברתי טיפולים במשך שנים עד שהצליחו לפתור לי את לקות הדיבור, ברוך ה', אבל את מה שעשית לי לעולם לא אשכח. פצעת את נפשי. היית מחקה אותי ומבזה אותי. שפכת את דמי! אני לא אסלח לך".

ר' ישעיה הוציא שלוש מאות דולר מכיסו ואמר לאברך: "אלה שלוש מאות הדולרים האחרונים שיש לי. קח אותם לטובת חתונת בתך ותמחל לי על מה שעשיתי לך. אני

מתחנן לפניך". האברך ראה שהוא באמת מתחרט, לקח את הכסף ואמר לו שהוא מוחל לו בלב שלם. ר' ישעיה מצא אכסניה זולה מאוד ושכר בה חדר.

באחד הימים פגש שם אדם ממשפחתו, שעזר לו בנושא ההתרמות. אמנם הוא לא התרים הרבה, אך בכל זאת גייס סכום יפה לכל הדעות. הוא חזר לארץ עם כוחות מחודשים וניסה לבנות את עצמו מחדש.

כעבור זמן מועט החליט לטוס שוב לארה"ב. שם פגש אדם בשם יואל, שערך עבורו ערב התרמה בביתו וגייס עבור ר' ישעיה מאה אלף דולר. הוא חזר לארץ, ונראה היה שכל העיכובים סרו. הסימן לכך היה שבתוך חודשיים מחזרתו לארץ התחתן בנו.

אותו יואל מארה"ב שלח לו הזמנה לחתונת בנו. מתוך הכרת הטוב הרגיש ר' ישעיה שהוא חייב להגיע לחתונה. יואל התקשר אליו ואמר שסידר לו מקום לינה באכסניה.

ר' ישעיה אמר שהוא חייב חדר לבד. יואל שאל: "מדוע?", והוא הסביר שהוא נזכר בחירות חזקות מאוד. ר' ישעיה הגיע לארה"ב וקיבל חדר. בבוקר דיברו כולם על כך שבילילה נשמעו נחירות חזקות.

גם בלילה השני הוא נחר, ושוב דיברו האנשים על כך. בלילה השלישי הרגיש לא בנוח, והלך לישון בפונה רחוקה משאר הנרדמים. באמצע הלילה התעורר ושמע נחירות חזקות.

הוא התפלא והלך לראות מי זה שנזכר. להפתעתו ראה אדם שמחקה אותו ומשמיע קולות מוזרים של נחירות. הוא הרגיש מבוש מאוד. לקח את מזוודתו וברח החוצה. בחוץ ירד גשם זלעפות, ולא היה לו לאן ללכת. הוא התחיל לבכות.

לאחר כמה דקות של בכי הבין: "הקב"ה נתן לי להרגיש את מה שאותו אברך בעל לקות הדיבור הרגיש לפני שלושים שנה, כאשר חיקיתי את קולו וביישתי אותו, והוא מחל לי. הייתי צריך להרגיש מה הוא עבר".

למחרת נערכה החתונה, ומיודענו הלך לחבק את חבירו יואל. לפתע הגיע אותו אברך שהיה מגמגם. ר' ישעיה סיפר ליואל את כל מה שאירע עמו, וכן שהוא צריך לחתן את בתו.

יואל ור' ישעיה עברו בין כל העשירים שבאו לחתונה, ובדקות ספורות אספו סכום עצום ונתנו אותו לאותו אברך. האברך יצא החוצה, ור' ישעיה יצא אחריו.

כשעמדו בחוץ הביטו זה בזה ופרצו בבכי. עד כמה פגיעה בזולת גורמת ייסורים לאדם. כיצד בורא עולם סיבב שנהג דובר עברית יאסוף את ר' ישעיה וייקח אותו אל הצדיק לשפוך את ליבו, ולאחר מכן יפגוש בארה"ב את אותו אדם שפגע בו כדי שימחל לו, ואחר כך יעבור ביזיונות באכסניה ולבסוף יגייס כספים לטובת אותו אברך – כדי שתשובתו תהיה שלימה.

לע"נ

תנצב"ה

הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל
הרב מנחם בן ויקטוריה בצרי זצ"ל
הרב שבתי בן אסתר יאסון זצ"ל
הרב מאיר מורד בן שושנה ז"ל
הרב יצחק בן ברקוב דב ז"ל
הרב אברהם בן רבקה ז"ל
הרב אברהם בן יונה ז"ל
הרב יצחק בן חביבה ז"ל
הרב אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל
הרב חיי זידי בן קלרה ז"ל
הרב יוסף בן סעדה ז"ל
הרב אסתר בת נעמי ז"ל
הרב יעקב בן סלימה ז"ל
הרב ספירנס תקווה בת נעמה ז"ל
הרב מישא אסתר בת זרהה ז"ל
הרב אברהם בן דינה ז"ל
הרב הרב שבת בן אסתר יאסון זצ"ל
הרב מאיר מורד בן שושנה ז"ל
הרב יצחק בן ברקוב דב ז"ל
הרב אברהם בן רבקה ז"ל
הרב אברהם בן יונה ז"ל
הרב יצחק בן חביבה ז"ל
הרב אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל
הרב חיי זידי בן קלרה ז"ל
הרב יוסף בן סעדה ז"ל
הרב אסתר בת נעמי ז"ל
הרב יעקב בן סלימה ז"ל
הרב ספירנס תקווה בת נעמה ז"ל
הרב מישא אסתר בת זרהה ז"ל
הרב אברהם בן דינה ז"ל
הרב יחיא בן יוסף ז"ל
הרב יצחק בן ברקוב דב ז"ל
הרב שרה בת נרקיס ז"ל
הרב אביגדור בן גלילי ז"ל
הרב מסעוד בן יקוט ז"ל
הרב דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל
הרב יוסף בן מרים נוסרת ז"ל
הרב רחל רפאית בת השמת ז"ל
הרב יעקב בן אסתר ז"ל
הרב מאיר בן נעמי ז"ל
הרב זילפה בת רבדה ז"ל
הרב אביבה לוי ז"ל
הרב עפאת בת השמת ז"ל
הרב הרב שבת בן אסתר יאסון זצ"ל
הרב מאיר מורד בן שושנה ז"ל
הרב יצחק בן ברקוב דב ז"ל
הרב אברהם בן רבקה ז"ל
הרב אברהם בן יונה ז"ל
הרב יצחק בן חביבה ז"ל
הרב אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל
הרב חיי זידי בן קלרה ז"ל
הרב יוסף בן סעדה ז"ל
הרב אסתר בת נעמי ז"ל
הרב יעקב בן סלימה ז"ל
הרב ספירנס תקווה בת נעמה ז"ל
הרב מישא אסתר בת זרהה ז"ל
הרב אברהם בן דינה ז"ל
הרב יחיא בן יוסף ז"ל
הרב יצחק בן ברקוב דב ז"ל
הרב שרה בת נרקיס ז"ל
הרב אביגדור בן גלילי ז"ל
הרב מסעוד בן יקוט ז"ל
הרב דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל
הרב יוסף בן מרים נוסרת ז"ל
הרב רחל רפאית בת השמת ז"ל
הרב יעקב בן אסתר ז"ל
הרב מאיר בן נעמי ז"ל
הרב זילפה בת רבדה ז"ל
הרב אביבה לוי ז"ל
הרב עפאת בת השמת ז"ל

הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל
הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל
הרב אסתר בת בלה ז"ל
הרב נעמי בת כותן ז"ל
הרב מרים בת בלה ז"ל
הרב צדיק חכם בן חזיה ז"ל
הרב שני בת אסתר ז"ל
הרב מסודי בת חביבה ז"ל
הרב יונה בן סעדה ז"ל
הרב ברכה בת מרדכי ז"ל
הרב יעקב בן נעמה ז"ל
הרב שרה בת מורבי רחל ז"ל
הרב אלון בן סעדה ז"ל
הרב שמואל בן שמחה דרזי זצ"ל
הרב יעקב בן מרגלית זצ"ל
הרב שמואל בן רבקה ז"ל
הרב משה בן רוזה ז"ל
הרב אביחי בן אסתר ז"ל
הרב נעמה בת גורג'יה ז"ל
הרב דוד בר חסיבה ז"ל
הרב רפאל בן אסתר ז"ל
הרב שמעון בן שמחה ז"ל
הרב ר' דב בן בנימין אלתר ז"ל
הרב אורה בת נעמה ז"ל
הרב שמעון בן חנה ז"ל
הרב גורג'יה בת נעמה ז"ל